

[Uz Sākumlapu](#) > ... > [Prasības iesniegšana Tiesā](#) > [Eiropas Tiesiskās Sadarbības Atlants Civillietās](#) > [Pārstrādātā Regula "Brisele I"](#) > Croatia

Pārstrādātā regula "Brisele I"

Horvātija

Horvātija

KOMPETENTO TIESU/IESTĀŽU MEKLĒŠANA

Ar zemāk pieejamā rīka palīdzību varat atrast tiesas(u) vai iestādi(es), kuras(u) kompetencē ir kāds konkrēts Eiropas Savienības tiesību akts. Ņemiet vērā, ka, lai arī esam centušies darīt visu iespējamo, lai nodrošinātu rezultātu precizitāti, dažos izņēmuma gadījumos kompetence var būt norādīta neprecīzi.

65. panta 3. punkts – informācija par to, kā saskaņā ar dalībvalstu tiesību aktiem var noteikt regulas 65. panta 2. punktā minēto spriedumu sekas

Trešajām personām, kas nav strīdā iesaistītā puse, paziņo par strīda tiesvedību, lai informētu, ka pieņemtajam nolēmumam uz tām var būt tiesas juridiskas sekas. Ja pieteikuma iesniedzējam vai atbildētājam ir pienākums paziņot trešajai personai par ierosināto tiesvedību, lai panāktu noteiktas civiltiesiskas sekas, tas var to darīt jebkurā laikā pirms galīgā lēmuma pieņemšanas procesā, iesniedzot iesniegumu civillietu tiesā un norādot iemeslu un procesa stadiju. Pusei, kas sniedz paziņojumu par tiesvedību trešajai personai, pēc tam nav tiesību izmantot šo faktu, lai lūgtu apturēt tiesvedību, pagarināt termiņu vai atlikt tiesas sēdi.

Trešajai personai, kurai ir likumīga interese attiecībā uz kādas puses uzvaru tiesvedībā, ir tiesības, bet ne pienākums pievienoties šai pusei. Ja šī trešā persona nolemj iestāties lietā, tā iesniedz paziņojumu par iestāšanos vai nu tiesas sēdes laikā, vai ar rakstisku iesniegumu abām pusēm. Trešā persona, kas pievienojas tiesvedībai, nekļūst par tiesvedības pusi, bet iegūst personas, kas iestājusies lietā, statusu, kurai ir jāpieņem tiesvedības stadija iestāšanās brīdī; personas, kas iestājusies lietā, rīcība nedrīkst būt pretrunā tās puses rīcībai, kurai tā pievienojas.

Horvātijas tiesību akti paredz trīs iestājpersonu veidus: parastā iestājpersona, iestājpersona, kurai ir vienīgās līdztiesīgās tiesvedības puses statuss (sprieduma tiesiskās sekas vienlīdz attiecas uz iestājpersonu un procesa pusi), un *sui generis* iestājpersona (valsts advokāta un sociālo pakalpojumu centra iestāšanās procesā). Ja iestājpersonas veids nav minēts, uzskatāms, ka tā ir parastā iestājpersona.

Galīgais lēmums, kas pieņemts tiesvedībā, par kuru ir paziņots trešajai personai vai kurā tā ir piedalījies kā iestājpersona, rada īpašas juridiskās sekas šai trešajai personai, ko parasti dēvē par intervences sekām. Trešās personas var veiksmīgi novērst šīs sekas, iesniedzot pretenziju, ko dēvē par *exceptio male gesti vel conducti processus*. Līdz ar to, ja tiek uzsākta tiesvedība pret trešo personu, kurai tika paziņots par tiesvedību vai kas piedalījās attiecīgajā strīdā, šai trešajai personai, izskatot strīdu ar pusi, kurai tā pievienojās iepriekšējā procesā, nav tiesību jaunajā tiesvedībā apgalvot, ka strīds, kas tika iesniegts tiesā minētajā procesā, nav atrisināts pareizi. Tomēr galīgajam lēmumam attiecībā uz iestājpersonu nebūs absolūta autoritāte.

Līdz ar to, ja puse ir veikusi procesuālas darbības, zinot, ka tās varētu pasliktināt šīs personas procesuālo stāvokli, vai ja tā nav veikusi procesuālas darbības zinot, ka (pamatojoties uz tās rīcībā esošajiem argumentiem) tās varētu uzlabot šīs personas procesuālo stāvokli, vai ja persona novērš tādu savas iestājpersonas veikto procesuālo darbību, kas varētu būt labvēlīgas, procesuālo nozīmīgumu, vai veic darbības, kas ir pretrunā minētajām procesuālajām darbībām, šajā gadījumā iepriekš pieņemtā galīgā lēmuma strīdā starp pusi, kurai

iestājpersona pievienojas, un pretējo pusi intervences sekas attiecībā uz bijušo iestājpersonu var apstrīdēt.

Tiek uzskatīts, ka personai, kas iestājusies lietā, bija atļauts tiesvedībā veikt tādas darbības, kas varētu sekmēt pozitīvu rezultātu lietā, ja vien attiecībā uz iebildumu, ko iesniegusi iepriekšējā iestājpersona, nav konstatēts citādi.

Paziņojumam ir procesuāla rakstura un civiltiesiskas sekas. Puse, kas sniegusi paziņojumu, turpmākajā tiesvedībā pret trešo personu, kurai sniegts paziņojums, var atsaukties uz galīgā sprieduma "intervences sekām" neatkarīgi no tā, vai trešā persona pievienojas lietā kā iestājpersona (piemēram, ja pārkāpuma izdarītājs nav kā iestājpersona piedalījies tiesvedībā starp cietušo un apdrošinātāju, lai gan apdrošinātājs lūdza to darīt, tas nedrīkst izvirzīt iebildumus pret viņu vērstajā apdrošinātāja regresa prasībā, ko tas varēja izvirzīt tiesvedībā starp apdrošinātāju un cietušo). Paziņojumam ir nozīme arī, pārtraucot laika periodu, pēc kura lietai iestājas noilgums, atliekot termiņus un iesniedzot prasības par atbildību, pamatojoties uz defektu.

Tas, ka trešajai personai ir paziņots par tiesvedību, neietekmē attiecības starp šo trešo personu un puses pretinieku, ko pievienojusi iestājpersona, izņemot gadījumus, kad trešā persona nolemj pievienoties tiesvedībai kā iestājpersona.

74. pants — Valstu noteikumu un procedūru apraksts par spriedumu izpildi

Izpildes procedūru Horvātijā reglamentē Izpildes likums (*Ovršni zakon*) (*Narodne novine* (NN; Horvātijas Republikas Oficiālais Vēstnesis) Nr. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17; turpmāk tekstā – "IL").

Minētais likums nosaka kārtību, kādā tiesas izpilda prasības, pamatojoties uz izpildes instrumentiem (izpildes procedūra (*ovršni postupak*)). Finanšu aģentūra (*Financijska agencija*; turpmāk tekstā – "FINA") – juridiska persona, kas veic izpildi saskaņā ar IL un tiesību aktiem, kas reglamentē izpildi attiecībā uz finanšu līdzekļiem, darba devēji, Horvātijas Pensiju apdrošināšanas institūts un citas likumā noteiktās struktūras arī piedalās izpildes procesā.

Pašvaldību tiesas (*općinski sudovi*) arī ir faktiski kompetentas piespriest izpildi, izņemot gadījumus, kad šis jautājums ir skaidri uzticēts citai tiesai, iestādei vai personai. Tiesas, kas ir kompetentas piespriest izpildi, ir tiesīgas rīkoties arī attiecībā uz izpildes rīkojumu un citu lēmumu, ko tās pieņēmušas, atbildot uz izpildes priekšlikumu, pārsūdzībām. IL norādītā teritoriālā piekritība ir ekskluzīva (piemēram, teritoriālā piekritība attiecībā uz nolēmumu par izpildes priekšlikumu par nekustamo īpašumu un šādas izpildes īstenošanu ir tiesai, kuras teritorijā nekustamais īpašums atrodas).

Pirmās un otrās instances izpildes procesu vada un attiecīgos lēmumus pieņem viens tiesnesis, izņemot gadījumus, kad IL ir paredzēts, ka procesu vada un attiecīgos lēmumus pieņem notārs.

Procesu ierosina izpildes kreditors, kurš iesniedz izpildes priekšlikumu kompetentajai tiesai, pamatojoties uz izpildes instrumentu. Izņēmums ir tad, ja izpildes kreditors iesniedz pieprasījumu par tiešo piedziņu FINA, pamatojoties uz izpildes instrumentu (piemēram, galīgo tiesas spriedumu). Tas ir pieļaujams tikai izpildes gadījumā attiecībā uz izpildes parādnieka naudas prasījumu (naudas prasījuma tiešā piedziņa). Šajā gadījumā FINA nevis pieņem lēmumu par izpildi, bet nosūta kreditora pieprasījuma kopiju kopā ar visu informāciju izpildes parādniekam.

Izpildes priekšmets ir kustama manta un tiesības, attiecībā uz kurām prasījuma izpildes nolūkā tiesību akti paredz iespēju veikt piedziņu. Izpildes līdzekļi ir izpildes darbības, drošības pasākumi vai tādu darbību vai pasākumu sistēma, ko izmanto, lai saskaņā ar tiesību aktiem izpildītu vai nodrošinātu prasījumu.

Tiesa piespiež izpildi, izmantojot izpildes priekšlikumā norādītos līdzekļus, attiecībā uz tajā minētajiem subjektiem. Ja izpildes priekšlikumā ir minēti vairāki līdzekļi vai subjekti, tiesa, izpildot parādnieka pieprasījumu, ierobežo izpildi, izmantojot tikai dažus no minētajiem līdzekļiem vai subjektiem, ja ar tiem pietiek, lai izpildītu prasību.

Jautājums par to, vai kustamas mantas vai tiesību objekts var būt izpildes priekšmets, un vai izpilde attiecībā uz noteiktu kustamas mantas vai tiesību objektu ir ierobežota, ir apsverams, ņemot vērā apstākļus, kas bija spēkā brīdī, kad tika iesniegts izpildes priekšlikums.

IL 212. pantā ir paredzēti īpaši izpildes noteikumi attiecībā uz līdzekļiem, kas ir atbrīvoti no piedziņas vai kuru

piezīņa ir ierobežota, turklāt IL 241. un 242. pantā ir paredzēti īpaši noteikumi par izņēmumiem un ierobežojumiem saistībā ar juridisku personu mantu. Viens no izpildes procedūras pamatprincipiem ir tas, ka ja tiesa veic izpildes vai drošības pasākumus, tai ir jāņem vērā izpildes parādnieka gods un jānodrošina, ka izpildes nelabvēlīgā ietekme uz izpildes parādnieku tiek samazināta līdz minimumam.

Ja IL nav noteikts citādi, pirmās instances lēmumu vai pārsūdzēt. Pieļaujama, savlaicīgi iesniegta pārsūdzība attiecībā uz tiesas nolēmumu par izpildi, pamatojoties uz izpildes instrumentu, neatliek izpildi. Pārsūdzība jāiesniedz astoņu dienu laikā pēc pirmās instances lēmuma pieņemšanas brīža, ja vien IL nenosaka citādi, vai trīs dienu laikā, ja ir strīds par vekseliem vai čekiem.

Visām prasībām, kas apmierinātas, pieņemot galīgo tiesas lēmumu, citas kompetentās valsts iestādes lēmumu, ar izlīgumu tiesā vai citā kompetentajā iestādē vai notariālu aktu, noilgums iestājas pēc 10 gadiem. Tas attiecas arī uz prasībām, kurām citos gadījumos tiesību aktos ir paredzēts īsāks noilguma termiņš.

Prasībām, kas noraidītas, pieņemot galīgo tiesas lēmumu, citas kompetentās valsts iestādes lēmumu, ar izlīgumu tiesā vai citā kompetentajā iestādē vai notariālu aktu, noilgums iestājas pēc pieciem gadiem, izņemot gadījumus, kad tiesību aktos ir paredzēts cits noilguma termiņš.

Triju gadu noilguma termiņš no maksājuma termiņa iestāšanās brīža ir spēkā attiecībā uz prasībām par periodiskiem maksājumiem, kas jāveic reizi gadā vai biežāk, neatkarīgi no tā, vai ir periodiskas papildprasības, piemēram, prasības, kas attiecas uz procentiem, vai periodiskas prasības, kas attiecas uz pašām tiesībām, piemēram, uzturlīdzekļu prasības. Tas pats attiecas uz ikgadējiem maksājumiem, ar ko sedz pamatsummu un procentus vienādos, iepriekš noteiktos periodiskos maksājumos, bet neattiecas uz atmaksas maksājumiem, kas tiek veikti pa daļām, un citiem daļējas izpildes gadījumiem.

Tiesībām, no kurām izriet periodiskas prasības, noilgums iestājas pēc pieciem gadiem, sākot no brīža, kad iestājas vecākās neizpildītās prasības izpildes pienākums. Tiesībām, kas paredzētas likumā attiecībā uz uzturlīdzekļiem, nav noilguma.

Savstarpējām prasībām, kas izriet no komerciāliem līgumiem par preču vai pakalpojumu tirdzniecību, t.i. līgumiem par preču vai pakalpojumu tirdzniecību, kas noslēgti starp tirgotāju un publisko tiesību subjektu, kā arī kompensācijas prasībām par izmaksām, kas radušās saskaņā ar šiem līgumiem, noilgums iestājas pēc trim gadiem. Noilguma termiņš attiecas atsevišķi uz katru gadījumu, kad ir piegādātas preces, veikti darbi vai sniegti pakalpojumi. Prasībām saistībā ar nomas maksu neatkarīgi no tā, vai tā tiek maksāta periodiski vai vienā kopējā maksājumā, noilgums iestājas pēc trim gadiem. Prasībām par zaudējumu atlīdzību noilgums iestājas pēc trim gadiem no brīža, kad cietušais uzzina par zaudējumiem un par personu, kas nodarījusi zaudējumus. Jebkurā gadījumā šādām prasībām noilgums iestājas piecus gadus pēc zaudējumu rašanās. Ja zaudējumi radušies noziedzīga nodarījuma rezultātā un kriminālvajāšanai tiek noteikts ilgāks noilguma periods, prasībai par zaudējumu atlīdzību, kas vērsta pret atbildīgo personu, noilgums iestājas kriminālvajāšanas noilguma perioda beigās.

Prasībām attiecībā uz elektroenerģijas un siltuma, gāzes, ūdens, dūmvada tīrīšanas un uzkopšanas pakalpojumu sniegšanu noilgums iestājas pēc viena gada gadījumā, ja pakalpojums tika sniegts māsaimniecības, radiostacijas vai radio un televīzijas stacijas vajadzībām, radio uztvērēja un televizora izmantošanai. Viena gada noilguma termiņš attiecas arī uz prasībām par pasta, telegrāfa un telefona pakalpojumiem tālruņu un pastkastīšu izmantošanai, kā arī citām ar šo pakalpojumu saistītajām prasībām par summām, kas jāmaksā ik pēc trim mēnešiem vai biežāk, un prasībām saistībā ar preses izdevumu abonēšanu, rēķinot no perioda beigām, uz kuru attiecīgais izdevums bija pasūtīts.

Prasībām, ko saskaņā ar dzīvības apdrošināšanas līgumu iesniedz apdrošinājumaņēmējs vai trešā persona, noilgums iestājas pēc pieciem gadiem, bet saskaņā ar citiem apdrošināšanas līgumiem iesniegtajām prasībām – pēc trim gadiem, rēķinot no pirmās dienas pēc kalendārā gada beigām, kurā prasība radās. Apdrošinātāja prasībām, kas iesniegtas saskaņā ar apdrošināšanas līgumu, noilgums iestājas pēc trim gadiem. Noilguma periods prasībai, ko apdrošinātājs iesniedz pret trešo personu, kura ir atbildīga par riska realizēšanos, sākas un beidzas tajā pašā brīdī, kad apdrošinātās personas iesniegtā prasība pret trešo personu.

75. panta a) punkts – Tiesu, kam jāiesniedz sprieduma izpildes atteikuma pieteikums saskaņā ar 36. panta 2. punktu, 45. panta 4. punktu un 47. panta 1. punktu, nosaukumi un

kontakinformācija

Horvātijas Republikā pieteikumu iesniedz kompetentajā pašvaldības tiesā civillietās un kompetentajā komerclietu tiesā komerclietās.

Visas pašvaldību tiesas ir kompetentas lemt par ārvalstu tiesu lēmumu atzīšanu un izpildi.

75. panta b) punkts – Tiesu, kurās iesniedz pārsūdzību par sprieduma izpildes atteikuma lēmuma piemērošanu saskaņā ar 49. panta 2. punktu, nosaukumi un kontakinformācija

Horvātijas Republikā apelācijas sūdzību par lēmumu sakarā ar pieteikumu atteikt sprieduma izpildi iesniedz apgabaltiesā ar kompetentās pašvaldības civillietu tiesas starpniecību un Augstākajā komerclietu tiesā ar kompetentās komerclietu tiesas starpniecību.

Noklikšķiniet zemāk uz saites, lai iepazītos ar visu kompetento iestāžu (šā panta nozīmē) sarakstu.

[Kompetento iestāžu saraksts](#)

75. panta c) punkts – Tiesu, kurās iesniedz jebkādu tālāku pārsūdzību saskaņā ar 50. pantu, nosaukumi un kontakinformācija

Saskaņā ar piemērojamajiem valsts tiesību aktiem nav tiesu, kurās var iesniegt turpmāku pārsūdzību.

75. panta d) punkts – Valodas, kas ir pieņemamas veidlapu tulkojumiem par spriedumiem, publiskiem aktiem un tiesas izlīgumiem

Neattiecas.

76. panta 1. punkta a) apakšpunkts – Noteikumi par valsts jurisdikciju, kas minēti 5. panta 2. punktā un 6. panta 2. punktā

Attiecībā uz jurisdikciju civillietās un komerclietās – 46. pants Starptautisko privāttiesību likumā (*Zakon o međunarodnom privatnom pravu*) (*Narodne novine (NN)*; Horvātijas Republikas Oficiālais Vēstnesis) Nr. 101/17), kas ir spēkā kopš 2019. gada 29. janvāra, nosaka, ka Horvātijas tiesām ir jurisdikcija strīdos, kuri ietver starptautisku elementu. Minētajā noteikumā ir skaidri noteikts, ka Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 12. decembra Regulu (ES) Nr. 1215/2012 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV L 351, 20.12.2012.) piemēro minētās regulas darbības jomā, un tā attiecas arī uz situācijām, kurās iesaistīti trešo valstu pilsoņi. Minētā panta 3. punktā ir paredzēta iespēja nolemt, ka jurisdikcija ir trešās valsts tiesai, izņemot gadījumus, kad Horvātijas tiesai vai citas Eiropas Savienības dalībvalsts tiesai ir ekskluzīva jurisdikcija.

76. panta 1. punkta b) apakšpunkts – Noteikumi par trešo personu piedalīšanos, kas minēti 65. pantā

Horvātijas Republikā trešās personas paziņojumu reglamentē Civilprocesa kodeksa (*Zakon o parničnom postupku*) 211. pants.

76. panta 1. punkta c) apakšpunkts – Konvencijas, kas minētas 69. pantā

- 1956. gada 23. martā parakstītais Nolīgums starp Dienvidslāvijas Federatīvo Tautas Republiku un Bulgārijas Tautas Republiku par savstarpēju tiesisko palīdzību;
- 1964. gada 20. janvārī parakstītais Līgums starp Dienvidslāvijas Sociālistisko Federatīvo Republiku un Čehoslovākijas Sociālistisko Republiku par tiesiskajām attiecībām civilajās, ģimenes un krimināllietās;
- 1971. gada 18. maijā parakstītā Konvencija starp Dienvidslāvijas Sociālistiskās Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par spriedumu savstarpēju atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās;
- 1959. gada 18. jūnijā parakstītais Dienvidslāvijas Federatīvās Tautas Republikas un Grieķijas Karalistes Nolīgums par spriedumu savstarpēju atzīšanu un izpildi;
- 1968. gada 7. martā parakstītais Līgums starp Dienvidslāvijas Sociālistisko Federatīvo Republiku un

Ungārijas Tautas Republiku par savstarpēju tiesisko palīdzību;

- 1960. gada 6. februārī parakstītais Līgums starp Dienvidslāvijas Federatīvo Tautas Republiku un Polijas Tautas Republiku par tiesisko palīdzību civillietās un krimināllietās;
- 1960. gada 18. oktobrī parakstītais Līgums starp Rumānijas Tautas Republiku un Dienvidslāvijas Federatīvo Tautas Republiku par tiesisko palīdzību;
- 1960. gada 3. decembrī Romā parakstītā Dienvidslāvijas Federatīvās Tautas Republikas un Itālijas Republikas Konvencija par tiesisko sadarbību civillietās un administratīvās lietās;
- 1954. gada 16. decembrī Vīnē parakstītais Dienvidslāvijas Federatīvās Tautas Republikas un Austrijas Republikas Līgums par tiesisko sadarbību;
- 1994. gada 7. februārī parakstītais Līgums starp Horvātijas Republiku un Slovēnijas Republiku par tiesisko palīdzību civillietās un krimināllietās.

Lapa atjaunināta: 15/07/2024

Šīs lapas dažādās valodu versijas uztur attiecīgās dalībvalstis. Tulkojumu veic Eiropas Komisijas dienestā. Varbūtējās izmaiņas, ko oriģinālā ieviesušas kompetentās valsts iestādes, iespējams, nav atspoguļotas tulkojumos. Eiropas Komisija neuzņemas nekādas saistības un atbildību par datiem, ko satur šis dokuments, vai informāciju un datiem, uz kuriem šajā dokumentā ir atsauces. Lūdzam skatīt juridisko paziņojumu, lai iepazītos ar autortiesību noteikumiem, ko piemēro dalībvalstī, kas ir atbildīga par šo lapu.